

בש"פ 5326/20 - עבד אלרחים קסוואני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5326/20

לפני:

כבוד השופט ד' מינץ

המבקש:

עבד אלרחים קסוואני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופט מ' ברעם) בעמ"י 64703-07-20
מיום 29.7.2020

בשם המבקש:

עו"ד איתן פלג (פומרנץ')

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' ברעם) בעמ"י 64703-07-20 מיום 29.7.2020 במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים במ"י 53330-07-20 מיום 28.7.2020 בגדרה שוחרר המבקש למעצר בית.

1. המבקש נעצר, יחד עם מעורבים אחרים בגין תגרה בין שתי קבוצות שאירעה ביום 22.7.2020. תחילה נחשד המבקש בביצוע עבירות של ניסיון רצח, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, תקיפה וחבלה ממשית, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין. מעצרו הוארך פעמיים על ידי בית משפט השלום, בהחלטה מיום 23.7.2020 ובהחלטה מיום 26.7.2020. ביום 28.7.2020 הגישה המשיבה בקשה שלישית להארכת מעצרו במסגרתה הושמט החשד לניסיון לרצח וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. בפתח הדיון שהתקיים בבקשה להארכת מעצרו, ציין נציג המשיבה כי החשד בנוגע לביצוע עבירת ניסיון לרצח נשלל, אך החשד בנוגע לעבירות האחרות התחזק באופן משמעותי.

בית משפט השלום קבע, לאחר שנמצא כי העבירות הדומיננטיות בהן נחשד המבקש ירדו מהפרק, כי ניתן להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר. משכך, הורה על שחרורו למעצר בית.

2. על החלטת בית משפט השלום הגישה המשיבה ערר במסגרתו טענה כי לא היה מקום להורות על שחרור המבקש בשל מסוכנותו והצורך במיצוי החקירה וביצוע פעולות חקירה נוספות. בערר צוין כי המבקש כן חשוד גם בעבירת ניסיון לרצח (עניין שהתברר כשגוי), אך במהלך הדיון הדגישה המשיבה כי למבקש לא מיוחס עוד חשד לביצוע עבירה של ניסיון רצח. מנגד, המבקש טען כי ההחלטה על שחרורו לחלופת מעצר הייתה סבירה. עוד הלין המבקש על התנהלות המשיבה וטען כי לא היה מקום להציג בערר חשד בדבר ניסיון רצח שאיננו רלוונטי עוד לעניינו.

לשלמות התמונה יצוין כי במהלך הדיון לפני בית המשפט המחוזי ביקש המבקש לחקור את נציג המשיבה (משלא התאפשר לו לעשות כן לפני בית משפט השלום שממילא הורה על שחרורו למעצר בית), אך בית המשפט קבע כי אין לאפשר חקירה במסגרת הליך הערר, והציע למבקש להסכים להחזרת הדיון לבית משפט השלום לשם חקירת נציג המשיבה. המבקש סירב להצעה זו.

3. בית המשפט המחוזי קבע כי אכן צודק המבקש כי לא היה מקום לציין בערר כי למבקש מיוחסת עבירה של ניסיון רצח, שעה שלא מיוחס לו עוד חשד לביצוע עבירה זו. עם זאת, לאחר עיון בחומר החקירה נמצא כי יש בחומר כדי לבסס בשלב זה את החשד למעורבות המבקש בעבירות החמורות האחרות המיוחסות לו. צוין כי אכן על היחידה החוקרת לקדם את החקירה בהקדם האפשרי, אך בשים לב לשלב הנוכחי של החקירה, לקיומו של חשד סביר לביצוע המעשים, לחומרת העבירות, למסוכנות המשתמעת ולחשש לשיבוש הליכים, יש מקום להארכת המעצר לפרק זמן קצר. משכך הוואר המעצר עד ליום 2.8.2020 בשעה 10:00.

4. מכאן לבקשה שלפני, במסגרתה טען המבקש כי נגרם לו עיוות דין חמור. המבקש הלין על "טענת הכזב" שהובאה בערר לפני בית משפט המחוזי, על פיה הוא נחשד בביצוע עבירת רצח אף כי לא נחשד עוד בביצוע עבירה זו; על כך שבית המשפט המחוזי לא התיר לו לחקור את נציג המשיבה אלא הציע לו להחזיר את הדיון לבית משפט השלום לצורך כך; ועל כך שבית המשפט המחוזי החליט לשנות מהחלטת בית משפט השלום, חרף העובדה שהחלטת בית משפט השלום ניתנה מתוך היכרות קרובה עם הפרשה.

5. לאחר עיון בבקשת רשות הערר ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה מושרשת היא כי רשות ערר לבית משפט זה על החלטות מעצר לצרכי חקירה שנבחנו בערר לבית המשפט המחוזי תינתן במשורה, ורק במקרים חריגים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה או כאשר מדובר במקרים נדירים ביותר בהם שיקולי צדק מורים על מתן רשות ערר (ראו למשל לאחרונה: בש"פ 3428/20 גאבר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.5.2020); בש"פ 4944/20 מרדאו נ' פרקליטות המדינה, פסקה 9 (20.7.2020)). עיון בטענות המבקש מעלה כי הן נוגעות לעניינו הפרטני, ואין בהן כדי להצדיק מתן רשות ערר. לא למותר לציין, כי עצם העובדה שערכאת הערר הפכה את החלטת הערכאה הדיונית, אינה מצדיקה מתן רשות לערור (בש"פ 4451/20 מחיסין נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.7.2020); בש"פ 8646/19 איזיב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (2.1.2020)).

אוסף כי בית המשפט המחוזי בחן את חומר החקירה בהגיעו למסקנה כי יש בחומר כדי לבסס בשלב זה את

החשד למעורבות המבקש בעבירות המיוחסות לו. המדובר בקביעה עובדתית שאינה מצדיקה מתן רשות לערור. אכן, שגתה המשיבה בציינה בערר כי המבקש חשוד בעבירת רצח - דבר שאין חולק כי אינו נכון עוד - אך משהושתתה החלטת בית המשפט המחוזי על החשד לביצוע יתר העבירות המיוחסות לו, תוך שהובהר במהלך הדיון כי מדובר בשגגה, אין ממש בטענת הערור לעיוות דין. גם סירובו של בית המשפט המחוזי להתיר למבקש לחקור את נציג המשיבה בערכאת הערעור על החלטת בית משפט השלום - במקביל להצעה שהוצעה למבקש להחזיר את הדיון לבית משפט השלום לצורך כך - אינה עולה כדי "עיוות דין" כנטען.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' באב התש"ף (30.7.2020).

ש ו פ ט